

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 865/2023
18.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца LEGALELO SP. ZOO. Варшава, Република Пољска, чији је пуномоћник Ненад Трифковић, адвокат у ..., против туженог ЛИМУН ЖУТ ДОО Београд, чији је пуномоћник Владимир Милошевић, адвокат у ..., ради исплате, вредност предмета спора 5.068.549,00 евра, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 7554/22 од 01.02.2023. године, у седници већа одржаној 18.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног Апелационог суда ЗПж 7554/22 од 01.02.2023. године, **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

Образложење

Привредни апелациони суд је пресудом ЗПж 7554/22 од 01.02.2023. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Привредног суда у Новом Саду П 1953/21 од 05.07.2022. године, којом је Привредни суд у Новом Саду укинуо решење о извршењу истог суда ИИВ 1475/2020 од 08.12.2020. године, одбио тужбени захтев којим тужилац тражи да суд наложи туженом да тужиоцу исплати 5.068.549,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и захтев за трошкове поступка, те наложио тужиоцу да туженом накнади трошкове поступка у износу од 1.205.487,20 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку која је учињена у поступку пред првостепеним и пред другостепеним судом, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 ... 10/23) и закључио да ревизија није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент истиче битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред првостепеним судом, што није дозвољени ревизијски разлог према одредбама члана 407. Закона о парничном поступку. Надаље, ревидент истиче да другостепени суд није узео у разматрање да тужени документацију коју је приложио за доказ у првостепеном поступку није доставио у изворном оригиналном препису, већ преузимањем са сајта и одштампану преко опције forward, која дозвољава измене и допуне садржине имејл преписке. Овим ревидент у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што према одредбама члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, такође није дозвољени ревизијски разлог, јер се не ради о случају из члана 403. став 2. Закона о парничном поступку. И остали наводи тужиоца којима се оспорава утврђено чињенично стање нису од значаја из истих разлога. Разлози којима ревидент оспорава утврђено чињенично стање заснивају се на околности да првостепени суд није сматрао валидном документацију у препису овереном од јавног бележника. С једне стране, оцену доказа спровео је првостепени суд, у првостепеном поступку, па оспоравање те оцене није дозвољен ревизијски разлог. Са друге стране, на таквој оцени заснива се чињенично стање, које се такође не може побијати у ревизији. Другостепени суд је оценио наводе жалбе које је тужилац изнео, а којима оспорава оцену изведених доказа од стране првостепеног суда, те у том смислу нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред другостепеним судом, која би била од значаја за правилност одлуке.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужилац је засновао тужбени захтев на уговору који су по његовим наводима закључиле парничне странке 16.12.2019. године и на три рачуна на основу којих је тужилац иницирао извршни поступак предлогом за извршење на основу веродостојне исправе, по којима од туженог потражује укупан новчани износ као у тужбеном захтеву. Уговор на који се тужилац позива прати и Прилог 1. од 16.12.2019. године. Тужилац је суду доставио примерак наведених исправа оверен од стране јавног бележника, коју оверу је извршила јавнобележничка приправница, под бројем ОПУ-П 2162-20 дана 08.09.2020. године. На печату јавног бележника и потпису јавнобележничког приправника стоји да је копија истоветна са двојезичном копираном исправом која је написана на компјутерском штампачу и која се састоји од 12 страна. Суду није пружен на увид оригинал уговора, иако је то суд тражио решењем од 22.02.2002. године. Првостепени суд је закључио да јавнобележничка овера и прилог не садрже потврду о томе да је исту својеручно потписала АА и да јавнобележничка овера потврђује идентичност са копираном исправом, а да то значи да је копија верна копији, што је беспредметно. Стога, првостепени суд не прихвата уговор који је доставио тужилац и прилог тог уговора. Тужени је спорио да је икада закључен уговор између парничних странака. Осим тога, истакао је да потраживање из веродостојних исправа на основу којих је донето решење о извршењу није настало, да никакве услуге нису извршене од стране тужиоца у корист туженог. Првостепени суд полази од закључка да тужилац није пружио доказе о томе да ли је настанку уговора од 16.12.2019. године претходила било каква писмена, односно усмена комуникација странака, да ли је тужени у својини имао непокретност коју би тужиоцу поверио на управљање, нити је пружио доказ о томе како је изгледао седмични приказ понуда клијенту који је производ трагања за

понудама за продају непокретности, нити у којим је државама тужилац евентуално трагао за непокретностима како би их приказао туженом. У битном, првостепени суд утврђује да тужилац није доказао постојање потраживања, јер није доказао да постоје непокретности којима би он управљао, односно којима управља и да је у периоду од 16.12.2019. године туженом пружио ма какве услуге. Наиме, рачуни које је тужилац издао на терет туженог гласе: рачун од 03.01.2020. године на износ од 1.763.015,00 евра без ПДВ уз назнаку пружања консалтинг услуга у вези са менаџментом некретнина, трагање за понудама за продајом и обезбеђењем седмичног приказа понуда клијенту, заступање клијента приликом куповине некретнине и управљање некретнином у року од годину дана од датума куповине те некретнине у име и за рачун клијента; рачун од 15.01.2020. године на износ од 1.314.359,00 евра без ПДВ са истим наведеним услугама као и у рачуну од 03.01.2020. године и рачун од 21.01.2020. године на износ од 1.991.175,00 евра без ПДВ са истим наведеним услугама као и претходно описани рачуни. Нижестепени судови закључују да тужилац није предложио ниједан доказ да је фактурисане услуге пружио туженом. Тако нешто не произилази ни из једног од доказа који су достављени у поступку, при чему је тужилац повукао доказни предлог за саслушање у својству сведока АА. Другостепени суд закључује да сам спорни уговор ствара права и обавезе за уговорне стране, али је на тужиоцу терет доказивања да је своје обавезе из уговора, за које је фактурисао цену и извршио, а да то тужилац није доказао. То је разлог одбијања тужбеног захтева.

Ревидент понавља наводе жалбе који се тичу неоправданости разлога за неприхватање оверене копије уговора и прилога уз уговор. Међутим, ни у ревизији тужилац не указује ни на један разлог према коме би се довео у питање закључак нижестепених судовоа о недоказаности основа потраживања тужиоца по предметним фактурама.

У ситуацији када првостепени суд оценом изведених доказа закључује да тужилац није доказао постојање основа свог потраживања по тужбеном захтеву, јер није доказао да је међу парничним странкама закључен уговор о пружању услуга, нити је доказао да је туженом пружио ма какве услуге од оних које је фактурисао, то је тужбени захтев неоснован.

Закључак нижестепених судовоа о неоснованости тужбеног захтева није доведен у питање наводима ревизије, већ ревидент противно одредбама члана 407. Закона о парничном поступку за ревизијске разлоге истиче погрешну оцену изведених доказа и погрешно утврђено чињенично стање.

Према чињеничним закључцима нижестепених судовоа, правилно је примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев, јер се за његову основаност не стичу услови из одредбе члана 262. став 1. Закона о облигационим односима.

То су разлози због којих је ревизија тужиоца одбијена као неоснована по одредби члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**